

מסורת הש"ם

(א) שבת קמו: [מנחות עב, ב]
(ב) לעיל עד, (ג) לעיל מה: ע"א, (ד) [לעיל פט, ושי"ן], (ה) [לעיל פט, י]
(ו) [לעיל כג, י]
(ז) לעיל דה, (ח) [נרי רש"י לעיל פד, י]
(ט) [נ"ל רב יהודה אמר שמואל],

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמר וכו' והשמיא גיחא סברת שמואל: (ב) ד"ה ושמואל וכו' אומר ר"י דהתם לקלוט, ר"ב ע"ל דף נט ברי"א לא יעמוד:

מוסף רש"י

ומגג לחצר. ר"ש לטעמיה דלמר (לעיל עד), אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפיפות כולן רשות אחת הן לטלטל מזה לזה ואפילו של בעלים הכנה (שבת קמח), לשלש חצירות. זו אלז זו (לעיר מה), ופתוחות לרה"ר, דכל אחת רשות לעצמה ואין להן דריסת הרגל זו על זו, דלי הוו להו זו לפנים מזה אקרה פנימית אחלוטא ואפילו בפני טמא אסורה כל אחת להשתמש (שם), ואחד קרפיפות. שאין יותר מבית קאמרי (לעיר פט) אס של בית קאמרי הוא מטלטל כבולא ואס יותר ולא הוקף לדירה קרי ליה רשות אחת לגבי כפרו או לגבי חצר לטלטל ב' אמות מזה ובי אמות מזה, להוציא ולהכניס מזה לזה (שבת ק"ל).
רשות אחת הן לטלטל בחדש ששבתו גגג זה לגג חצרו ולא אמרינן כשם שצוין חלוקין למטהין כל חלוקין למטה ולכלם ששבתו בחדש מוציאין לתכרה וכן לקרפף וכן לחצר ולקרפף מן הגגין, האיל וכו'ן רשות שאינה דירה היא ואין צריך לערב מחצר לחצר אלא בשביל כלים ששבתו בבית של חצר זו להוציאם לחצר אחרת (לעיר עד), לכלים ששבתו בחוכין. כלים ששבתו בחדש מהן מוציאין אותן מזה לזה (לעיר פט) אפילו הן של בעלים הדנה (לעיר כב), ולא לכלים ששבתו בחוץ הבית, והביאום לחצוין על ידי שעירכו בני החצר, אסור להוציאן מחצירו לחצר אחרת, אס לקרפף על גגג, דבית וקרפף שתי רשויות הן ואפילו דחד גברא (לעיר כב),

וקרפיפות רשות לעצמן, ואפילו הן של צ' אנשים מטלטלין מזה לזה דהאמר ר"מ כל גגות העיר רשות אחת שמע מינה דס"ל דאין רשות מתחלקת מחמת שינוי בעלים אלא בתים לחודייהו מפני שהם חצירות לדירה דמה לי גגין ומה לי חצירות ומה לי קרפיפות אבל מגג לחצר ומגג לקרפף לר"מ לא ואפילו של איש אחד כדאמרין^(א) גזירה משום תל ברה"ר

וכ"ש כשהן של שנים ומחצר לקרפף נמי לא דשמעינן להו לרצנן לקמן בצרייתא דאסור לטלטל מחצר לקרפף ור"מ לא שמעינן ליה דפליג עלייהו להקל אלא בחלוק רשויות דגגין הואיל ושמן שזה אבל ברשויות החלוקות בשמן לא שמעינן ליה דמיקל דדוקא קאמר ר"מ גגות דתשמישתן שזה וכן חצירות וכן קרפיפות ואפילו הן של שנים דבשינוי בעלים לא מיתסרי אלא בתים לר"מ וגגין לרצנן אבל בחלוק תשמיש ושינוי שם הרשות קפיד הלכך מחצר לקרפף אסור ואפילו הוא שלו ואינו יותר מבית סאתים דעל כרחק הך קרפיפות בשאין יתירים על בית סאתים קאמר דאי ציתיירם צהא לימא רבי שמעון מטלטלין הא כרמלית היא וליכא מאן דפליג דמחצר המשכן גמרי^(ב) ועוד צהדיא אמרינן בשלהי עושין פסין^(ג) דפולוגתא דר"ש ורצנן בקרפף בית סאתים היא ואפילו חצר וקרפף של איש אחד אסרי רצנן דקאמרי התם קרפף יותר מבית סאתים שהוקף לדירה מרע רצוה הרי הוא כגנה כו' ואמר רב הונא בריה דרב יהושע כו' וכי דייקת צה שמעינן מינה דלא שרי ר"ש אלא בקרפף בית סאתים ורצנן אסרי אע"ג דלחד גברא הוא: לנצרי

חכמים. דלא גזרו משום תל גגין וחצירות רשות אחת הן לא שיטלטל מגג לגג אס חלוקין בעליהן משום דגגין לרצנן כבתים משוי להו על ידי חלוק שלמטה אבל מחצר של רצים לחצר של רצים מטלטלין ומגג לחצר לרצים מטלטלין ואע"ג דגג רשותא דידיה וחצר דשותפות כדתניא בצרייתא לקמן [ע"ב] הואיל וגג תשמיש שאינו תדיר הוא לא הוי ממש בבית ומטלטל ממנו לחצר: **קרפיפות רשות אחת**. ואפילו הן של שנים דכל רשות ששמו שזה מותר לו חוץ מן הגגין אבל מחצר לקרפף אפילו דחד גברא אסיר ולא דמי לגג וחצר דתשמישתיה דגג שזה לחצר הוא. והכי שמיע ליה לרב יהודה וממתינתין דייק לה מדקאמר ר"ש

כולן רשות אחת מכלל דרצנן לאו חדא רשותא משוי להו לכולהו וצרייתא מסייעא ליה לקמן [שם] דקתני גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן וחצר ומרפסת כב' חצירות דמו ומדוקיא דידה דלא תנא צה קרפף ומצוי מוקמינן לה כרצנן דאי ר"ש אפילו קרפף נמי מישתרי צהדי חצר ואי ר"מ גג וחצר לא מישתרו דהא צהדיא אסר צמתין^(א) מנמוך לגצוה: **לנצרי** ר"ש **כולן רשות אחת**. דלא תימא האי דא"ר שמעון אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפיפות כל חדא וחדא רשותא צאנפי נפשיה משוי לה גגין לעצמן וחצירות לעצמן וקרפיפות לעצמן דהא סברא לר"מ אית ליה אבל ר"ש כולהו חדא רשותא משוי להו. הכי שמיע ליה לרב יהודה וצרייתא מסייעא ליה דתניא כוותיה לקמן היינו מעלין שמן ואלונוטית מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לחצר לקרפף: **פניא כווסיה דרב**. דלמר לעיל (פט). בגגין השוין לרצנן דאין מטלטלין צו אלא צד' דאסרי אהדדי ולא אמרינן גוד אסיק צמחיות שאין ניכרות: **רשות אחת**. ומטלטלין מזה לזה: **ואסור לטעולא ולסוריו**. ר"מ לטעמיה דגזר משום תל: **מוטר לטלטן צחצר**. אע"פ שלא עירצה וה"ה לשאר חצירות: **רשות לעצמו**. ואין מטלטלין מזה לזה אפילו בתוך ד'. ואין מטלטלין צו. אפילו בגג עצמו: **פניא כווסיה דרב יהודה**. אליבא דר"ש: **שמן**. לסוך צו: **אלונוטית**. להסתפג צה: **מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לקרפף** כולהו גרסינן: **והוא שלא עירצו**. בני החצירות כל אחת לעצמה דהשתא לא שכיחי כלי הבתים צחצר וליכא למיגזר אי שרית להוציא כלים ששבתו צו להכניסן לחצרתה אחי לאפוקי נמי לה כלי הבית: **אבל עירצו**. כל חצר לעצמה ולא עירצו צ' החצירות יחד אסור לטלטל מזה לזו אפילו כלי החצר דכיון דשכיחי מאני דבתים צחצר גזרינן דילמא אחי לאפוקי מאני דבתים שצחצר זו לחצר זו ור"ש מודה צהו דקתני אבל לא לכלים ששבתו בתוך הבית: **מי לחשך** לא גרסינן: **היינו דמשכחה לה מאני דבתים צחצר**. דאינטריך למיתני אבל לא לכלים ששבתו בתוך הבית: **(א) כדומאא וסודרא**. ששבתו בתוך הבית והוציאן לחצר דרך מלבוש:

כל גגות פרק תשיעי עירובין

צא.

אמר רב הלכה בר"ש והוא שצא עירבו. אין לפרש דר"ש אין מחלק צין עירצו ולא עירצו ורב צלא עירצו סבר ליה כוותיה דא"כ צסמוך דפריך רב חסדא לשמואל ור' יוחנן יאמרו צ' כלים צחצר אחת זה אסור וזה מותר לרב נמי תיקשי אליבא דר"ש ורב שסת נמי דפריך לרב אלא אי אמרת צשלא עירצו היכי משכחת מאני דבתים צחצר הא רב נמי מודה דר"ש אפילו עירצו עירצו ואמר ולכך נראה דרב סבר דר"ש גופיה לא אמר אלא כשלא עירצו והשתא (א) סברת שמואל איפכא מדרב דשמואל לא גזר הכא דלמר צין עירצו צין לא עירצו וגבי שלש חצירות גזר דסבר כרצנן דלמרי שלשתן אסורות לשטית ר"ת דמי שהוציאוהו (לעיל מח: ד"ה רשות) ורב הכא גזר והתם לא גזר דפסיק התם כר"ש ועוד דמשני הכא שמואל דר"ש לטעמיה דלא גזר משמע דסבר כוותיה צההיא דג' חצירות ולשטית ר"ת סבר כרצנן:

ושמואל אומר בין עירבו בין צא עירבו. והא דלמר (ט) שמואל צגיטין צהזרק (דף עט: ע) לא יעמוד דאס צגג זה ויקלוט מי גשמים צגגו של חצירו אומר ר"י דהתם לקלוט (י) ולהוליך לצימו קאמר דכמו שאסור לטלטל כלים ששבתו בבית לחצר ולגג שלא עירצו אפילו לר"ש כן אסור מגג וחצר לבית ודווקא מנגו של חצירו אבל מגג של עצמו יכול לקלוט ולהוליך לצימו ואין גג של חצירו אסור עליו דשמואל לטעמיה דלמר לעיל גזר אסיק מחילתא וא"ת מאי קמ"ל שמואל דפשיטא דאסור להוליך לצימו וי"ל דאשמעינן דאע"פ שקולט מן האויר ועדיין לא נגעו מי גשמים צגג: **מי לחשך**. רש"י לא גרס ליה ואורי' דאיתא צמורת כהנים צכמה מקומות ור"ת נמי גרס ליה ומפרש מי השמיעך הלכה כר"ש צין עירצו וצין לא עירצו ורבינו שמואל פירש דקאי ארב כלומר מי הגיד לך שאתה מחלק ציניהם אינו כן אלא צין עירצו וצין לא עירצו וא"ת דגרסי מלמךן צביצה אחת ומפשיי שנוול מלמח: [כדאיתא ציומא פב:]

גג

דמשכחת לה מאני דבתים בחצר אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת לה מאני דבתים בחצר הוא מותיב לה והוא מפרק לה בכומתא וסודרא ת"ש

מחלק צין עירצו ולא עירצו ורב צלא עירצו סבר ליה כוותיה דא"כ צסמוך דפריך רב חסדא לשמואל ור' יוחנן יאמרו צ' כלים צחצר אחת זה אסור וזה מותר לרב נמי תיקשי אליבא דר"ש ורב שסת נמי דפריך לרב אלא אי אמרת צשלא עירצו היכי משכחת מאני דבתים צחצר הא רב נמי מודה דר"ש אפילו עירצו עירצו ואמר ולכך נראה דרב סבר דר"ש גופיה לא אמר אלא כשלא עירצו והשתא (א) סברת שמואל איפכא מדרב דשמואל לא גזר הכא דלמר צין עירצו צין לא עירצו וגבי שלש חצירות גזר דסבר כרצנן דלמרי שלשתן אסורות לשטית ר"ת דמי שהוציאוהו (לעיל מח: ד"ה רשות) ורב הכא גזר והתם לא גזר דפסיק התם כר"ש ועוד דמשני הכא שמואל דר"ש לטעמיה דלא גזר משמע דסבר כוותיה דג' חצירות ולשטית ר"ת סבר כרצנן:

ושמואל אומר בין עירבו בין צא עירבו. והא דלמר (ט) שמואל צגיטין צהזרק (דף עט: ע) לא יעמוד דאס צגג זה ויקלוט מי גשמים צגגו של חצירו אומר ר"י דהתם לקלוט (י) ולהוליך לצימו קאמר דכמו שאסור לטלטל כלים ששבתו בבית לחצר ולגג שלא עירצו אפילו לר"ש כן אסור מגג וחצר לבית ודווקא מנגו של חצירו אבל מגג של עצמו יכול לקלוט ולהוליך לצימו ואין גג של חצירו אסור עליו דשמואל לטעמיה דלמר לעיל גזר אסיק מחילתא וא"ת מאי קמ"ל שמואל דפשיטא דאסור להוליך לצימו וי"ל דאשמעינן דאע"פ שקולט מן האויר ועדיין לא נגעו מי גשמים צגג:

עין משפט ונר מצוה

ד א מיי פ"ג מהלכות עירובין הלכה יח [והל' יט כן קמנ עשין דרצנן א טור ש"ע א"ח סי' שעב סעיף א [נסך' שסת סעי' א:]

גליון הש"ם

גכ' אפרו לו אין שעת הכפנה רצאה. עי' מג"א סי' שז ס"ק ח :

רבינו חננאל

וקרפיפות רשות לעצמן. לדברי חכמים גגין רשות לעצמן וחצירות רשות לעצמן וקרפיפות רשות לעצמן, לדברי ר' שמעון כולן רשות אחד הן. תניא כוותיה דרב, כל גגות העיר רשות אחת הן, ואסור להעלות ולהוריד מגג לחצר ומחצר לגג, וכלים ששבתו בחצר מותר לטלטלם בכל הגגין, וכלים ששבתו בחצר מותר לחצר ומחצר לגג, גג גבוה י' טפחים או נמוך י' טפחים [דברי ר' מאיר], וחכמים אומרים כל אחד ואחד רשות לעצמו, ואין מטלטלין בו אלא בדי אמות, תניא כרב יהודה אפר רבי צשהנינו למדין תורה אצל ר' שמעון בתקוע היינו מעלין לו שמן ואלונוטית מחצר לגג ומגג לקרפף, ודברים פשוטין הן, פסיקא, ר' שמעון אומר אחד גגות וכו', אמר ר' (יהודי) הלכב כר' שמעון והוא שלא עירבו, בחצירות, אבל עירבו בחצירות, חיישינן דילמא אתי לאפוקי מני דשבתו בביתם לחצר, ואתי לטלטלי מן החצר לגגין ולקרפיפות, ושמואל ור' יוחנן תרווייהו שוין, ובין עירבו ובי לא עירבו, הילכתא כר' שמעון, ואקשינן עלייהו, אי בשעירבו ואפיקו מני דבתים לחצר, יאמרו שני כלים בחצר אחת, והני מני דקנו שבייתה בחצר שור, והני מני דקנו שבייתה בביתם אסירי, ופרקינן אין ר' שמעון לטעמי' דלא גזר, (וחנן) [דחנן] א"ר שמעון למה הודיר דומה לג' חצירות שפתוחות זו לזו כר', עד הכא נמי לא גזר דילמא אתי לאפוקי מני דבתים לחצר, מתיב רב ששת, ר' שמעון אומר אחד גגות כר', ואי אמות בשלא עירבו, אי לא עירבו מני דבתים לחצר היכי משכחת להו, ופרקי רב ששת אליבא דרב ליעולם בשלא עירבו, והני מני דקנו שבייתה בביתם דמשכחתי בחצר היכי משכחת לה, כגון כונתא וסודרא דאינן כלי מלבוש, ולבשם בבית ויצא בחצר, ונודמן לו ופשט אותם מעליו ונשארו בחצר, וכהני וכיוצא בהן תנן ולא לכלין ששבתו בתוך הבית,